

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Axie Oh
XOXO

Copyright © 2021 by Axie Oh

All rights reserved

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05564-1



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AKSI OU

XOXO

Prevela Jelena Krstanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

*Za moju sestru Kamilu,
pametnu, talentovanu i punu ljubavi.*

XOXO

Tedan



Džejev karaoke bar nalazi se u središtu otvorenog tržnog centra u Korejskoj četvrti, između Boba landa 2 i Sukinog frizerskog salona.

Vrata ovog poslednjeg naglo se otvore dok prolazim pored. „Yah, Dženi-yah!“ Suki Kim, vlasnica i frizerka, stoji na vratima držeći plastičnu kesu i peglu za kosu. „Zar nećeš da se javiš?“

„Zdravo, gospođo Kim“, kažem, a zatim protegnem vrat da pogledam preko njenog ramena, gde tri sredovečne žene sede u redu ispod hauba za kosu i gledaju korejsku dramu na televizoru postavljenom na zid. „Zdravo, gospođo Lim, gospođo Čeng, gospođo Satdžijavan.“

„Zdravo, Dženi“, odgovore mi u horu i kratko mi mahnu pre nego što vrate pažnju na par na ekranu koji se izgleda sprema na poljubac tipičan za korejsku dramu. Muškarac nagne glavu na jednu stranu, žena na drugu, usne im se dodirnu i ostanu tako dok se kamera gasi, a u pozadini se pojačava dramatična muzika.

Dok kreće odjavna špica, gospođe se uz dremaljive uzdahe skljkaju nazad u svoje stolice. Pa, dve to urade.

„To je sve?“ Gospođa Satdžijavan gađa televizor svojom kućnom papučom.

„Izvoli.“ Ignorišući žene, gospođa Kim daje mi plastičnu kesu koju drži, a kad se bolje pogleda, izgleda da je to hrana umotana

u kesu iz supermarketa i čvrsto zavezana. „Ovo je za tebe, da podeliš s majkom.“

„Hvala vam.“ Povučem torbu na rame i blago se naklonim dok uzimam ponuđeno.

Gospođa Kim cokane jezikom. „Tvoja majka previše radi! Trebalo bi više da bude kod kuće i da brine o svojoj ćerki.“

Gotovo sam sigurna da moja majka radi u kancelariji isto toliko sati koliko i gospođa Kim u svojoj radnji, ali imam dovoljno samoodržanje da to ne ističem. Umesto toga, nastavim da odajem utisak pristojne mlade osobe i ljubazno se smešim. Izgleda da to deluje, jer se gospođa Kim smekša. „Tvoja majka je sigurno jako ponosna na tebe, Dženi. Dobar si đak. I tako nadarena za violončelo! Pričam mojoj Junis da dobre muzičke škole primaju samo najbolje, ali ona me ne sluša.“

„Suki-ssi!“, jedna od gospođa zove iznutra.

„Dolazim“, ona joj vikne. Dok ulazi u svoju radnju, ja odem do susednog lokala.

Otkad smo Junis i ja u sedmom razredu počele da učestvujemo na istim takmičenjima klasične muzike, gospođa Kim upoređuje nas dve. S komplimentima koje mi uvek daje, zadrhtim kad pomislim šta onda Junis dobija. U poslednje vreme je nisam videla ni na jednom takmičenju. Nije bila na onom prošle subote, čiji rezultati trenutno progorevaju rupu u džepu moje jakne. Kad bi gospođa Kim pročitala šta su sudije rekle za mene, ne bi bila tako brza sa svojim pohvalama.

Zvonca iznad vrata u Džejevom karaoke baru zazvone kad uđem.

„Dolazim odmah!“ Glas čika Džeja dopire iza zavese koja odvaja šank od kuhinje.

Obiđem šank, spustim torbu i otvorim mini-frižider da uguram plastičnu posudu gospođe Kim između boca pića *sođu*.

Pre sedam godina, tata i čika Džej su kupili ovo mesto kako bi ispunili san koji su imali od detinjstva, da zajedno poseduju i vode posao s karaokama.

Čika Džej nije u krvnom srodstvu sa mnom, ali su on i moj tata bili kao braća. Posle tatine smrti, čika Džej je pitao moju mamu da dođem da radim kod njega posle škole. Isprva je mama bila protiv toga, brinula se da posao s pola radnog vremena neće ostaviti dovoljno vremena za školu i probe orkestra, ali se predomislila kad je čika Džej rekao da mogu raditi domaći kad nema posla. Sem toga, praktično sam odrasla ovde. Sećam se tate iza šanka, kako se smeje s čika Džejom dok sprema svoj najnoviji napitak, ne zaboravljajući posebno bezalkoholno piće samo za mene.

Godinama mi nije bilo dopušteno da uđem u taj bar – mama se plašila da će to probuditi uspomene – ali do sada je bilo zabavno, a uspomene su bile samo lepe.

Prskam šank sredstvom za čišćenje i brišem ga, a onda pređem na visoke barske stolove. U glavnoj prostoriji nema mušterija, iako letimičan pogled niz hodnik pokazuje da je nekoliko privatnih soba za karaoke zauzeto.

„Hej, Dženi, i mislio sam da si to ti.“ Čika Džej izađe, noseći dva kartonska tanjira s hranom koja se puši. „Današnji specijalitet su *bulgogi* takosi. Gladna?“

„Umirem od gladi.“ Skočim na barsku stolicu, a čika Džej ispred mene stavi tanjir – dva takosa s bulgogijem mariniranim u njegovom specijalnom sosu, sa zelenom salatom, paradajzom, sirom i kimčijem.

Dok usisavam hranu, čika Džej ulazi na Netfliks i pretražuje filmove koji su u ponudi.

To je naš ritual. U baru bude gužva tek kasnije uveče, tako da rani deo večeri provodimo jedući i gledajući filmove, naročito azijske gangsterske filmove.

„Evo nas“, kaže čika Džej, kad nađe klasik. *Čovek niotkuda*, takođe poznat kao *Ajeossi*. Akcioni triler o ogorčenom bivšem policajcu čija je mlada komšinica oteta i koji odlazi na put kao bi je

vratilo kući. To je kao 96 sati, samo u korejskoj verziji i bolji. Zato što ima Von Bina. S Von Binom je sve bolje.

Čika Džej uključi titlove i mi jedemo i gledamo film, i komentarišemo koliko je baš Von Bin *ajeossi*, sredovečan čovek, *s trideset i tri godine*. Kad mušterije uđu, on stiša zvuk i vodi ih u njihove sobe. Ja pazim na monitor koji pokazuje da li je neko pritisnuo dugme da nas pozove, kako bih mogla da primim porudžbine mušterija i da im odnesem hranu, dok im čika Džej donese ono što su naručili za piće.

Kad prođe devet sati, većina soba je popunjena, a film se završio. Umesto njega, preko zvučnika trešti K-pop. Svakog meseca, čika Džej na televizoru u baru pušta Jutjub kompilacije najboljih muzičkih spotova tog meseca. Gledam kako grupa devojaka u odeći usklađenih boja izvodi komplikovan i sinhronizovan ples uz zaraznu elektro-pop pesmu.

Za razliku od neke dece u mojoj školi, nikad nisam mogla da se zainteresujem za K-pop, ili bilo kakav pop, u stvari. Plejlista mog života uključivala bi Baha, Hajdna i Jo-Jo Maa.

„Zar nisi imala neko važno takmičenje ove nedelje?“ Čika Džej iza šanka zagleda čašu i suši je krpom.

Stomak mi se zgrči. „U subotu.“ Gorko mu se osmehnem. „Jutros sam dobila rezultate.“

„Stvarno?“ On se namršti. „Kako si prošla?“

„Pobedila sam.“

„Šta? Stvarno? Čestitam, devojko!“ On zamahne pesnicom po vazduhu. „Moja bratanica je šampion“, doda paru koji sedi za šankom, a oni se prenu i ostave na trenutak svoje takose.

„Da...“ Prstom pratim slova dva para inicijala urezanih na površini šanka i povezanih srcem.

„Šta je bilo?“ On spusti čašu i krpom na šank. „Vidim da te nešto muči.“

„Sudije su mi ostavile komentar.“ Iz džepa vadim papir koji je primetno bio zgužvan, a onda izglađen, pa presavijen u kvadrat, i pružim mu ga. „Trebalo bi da mi to pomogne da se popravim pre sledećeg takmičenja.“

Dok čika Džej čita poruku, ponavljam reči koje sam već zapamtila.

Iako je Dženi talentovana čelistkinja, vična svim tehničkim elementima muzike, nedostaje joj iskra koja bi je odvela od savršeno obučene do izuzetne čelistkinje.

Sledeće godine, na stotine violončelista kao što sam ja prijavice se u najbolje muzičke škole u zemlji. Da bih upala u jednu od vrhunskih škola, ne mogu samo da budem savršena. Moram da budem izuzetna.

Čika Džej mi vrati papir. „Talentovana i tehnički vešta. Zvuči prilično tačno.“

Gurnem poruku duboko u džep. „Preskočio si deo gde su me nazvali robotom bez duše.“

On se nasmeje. „Naravno da sam preskočio *taj* deo.“ Mada, sigurno bar malo saoseća, jer dodaje: „Vidim da si razočarana. Ali to je samo kritika. Dobijaš ih stalno.“

„Nije to *samo* kritika“, kažem, pokušavajući da svoju frustraciju pretočim u reči. „Radi se o tome da nema šta da se popravi. Emocija u muzici izražava se visinom tona i dinamikom. Odlična sam u obe te stvari.“

Čika Džej me pogleda iskosa.

„Rekli su da mi nedostaje iskra!“

On uzdahne i nasloni se na šank. „Mislim da se to dešava jer još nisi pronašla svoju iskru, nešto što u tebi pali onu vatru koja te tera da ideš za onim što želiš. Na primer, tvoj tata i ja rešili smo da otvorimo ovaj karaoke bar, iako nam je mnogo ljudi reklo da je to bacanje para. Čak i tvoja mama, iako je ne krivim, s obzirom na to da nije imala mnogo dok je odrastala. Znali smo da će biti

teško i da možda nećemo uspeti, ali smo ipak pokušali, jer je to bio naš san.“

„Ali...“, kažem polako, „kakve veze išta od toga ima s impresioniranjem muzičkih škola?“

„Evo, da ti objasnim tvojim rečima. Znaš ovaj film koji smo gledali ranije večeras? *Ajeossi*. Von Binov lik izgovara citat koji približno znači: 'Ljudi koji žive za sutra treba da se plaše ljudi koji žive za danas.' Znaš li zašto je to tako?“

„Ne“, otežem, „ali ćeš mi ti reći.“

„Zato što ljudi koji žive za sutra ne rizikuju. Plaše se posledica. Dok ljudi koji žive za danas nemaju šta da izgube, pa se bore svim silama. Kažem da bi možda bilo poželjno da prestaneš toliko da brineš o svojoj budućnosti, o tome da upišeš muzičku školu, o tome šta će posle da bude i... da malo živiš. Da stekneš nova iskustva i nove prijatelje. Obećavam ti da možeš imati život kakav želiš sada, ako ga samo živiš.“ Zvonca na vratima zazveckaju dok mušterije ulaze u bar.

„Dobro došli!“, vikne čika Džej, ostavljajući me da se borim sa svojim mislima, dok obilazi šank da ih dočeka.

Razmišljam da pošaljem poruku mami, samo što znam šta bi ona rekla: trebalo bi više da vežbam i možda da zakažem dodatne časove s Unbi. Takođe, da ne slušam čika Džeja. Dok je čika Džej za to da se živi u sadašnjosti i slede snovi, mama je mnogo praktičnija. Mogu da imam uspešnu karijeru kao čelistkinja, ali samo ako naporno radim i potpuno se fokusiram.

Sve izvan toga je smetnja.

Mada, nije da *nisam* naporno radila – gospođa Kim bi to mogla potvrditi, a verovatno i Junis – a *ipak* sam dobila tu kritiku.

Možda čika Džej ima pravo.

„Ne brini zbog toga, malena“, kaže on kad se vrati pošto je pomogao mušterijama. „Shvatićeš već. Zašto ne odeš kući ranije, da se odmoriš? Trebalo bi da Bomi uskoro stigne.“ Bomi je mrzovoljna

studentkinja s Kalifornijskog univerziteta, koja obično radi noćnu smenu. „Samo proveri sobu osam pre nego što odeš. Vreme je isteklo na njihovom aparatu, ali još nisu otišli.“

Uzdahnem. „Dobro.“ Skliznem s barske stolice i odvučem se niz hodnik. Suočavanje s mušterijama mi je najneomiljenije zaduženje u Džejevom baru. Zašto ne mogu da pročitaju pravila?

U većini karaoke lokala u Sjedinjenim Državama, mušterijama se naplaćuje na kraju večeri, obično po satu, a mušterije same vode računa o vremenu i o tome koliko troše. Čika Džej vodi svoj posao s karaokama kao što to rade u Koreji, naplaćujući unapred za ograničeno vreme, na koje upozorava sat na ekranu u sobi. Na taj način ljudima se ne naplaćuje više. Ako žele da pevaju duže, mogu da dodaju više vremena svojoj sobi. Mama uvek kaže da čika Džej zapravo nema smisla za posao.

Vrata sobe osam su zatvorena i nikakav zvuk ne dopire iznutra, ali to ima smisla ako im je vreme isteklo. Pokucam jednom, a onda otvorim vrata.

To je VIP soba, najveća u baru, koja može da primi i do dva deset ljudi.

Iznenadim se kad nađem samo jednu osobu u toj sobi. To je dečak otprilike mojih godina, koji sedi u čošku, leđima naslonjen na zid, zatvorenih očiju.

Tražim tragove još neke osobe, ali na dugačkom stolu nema ni hrane ni pića. Ako sam iznajmljuje sobu, sigurno je imućan. Njegova odeća izgleda skupo. Svilenkasta košulja pripija mu se uz ramena, a na dugim nogama nosi glatke crne pantalone. Leva ruka mu je u gipsu, ali s njegovog desnog zgloba blista *roleks* – i jesu li to *cele ruke istetovirane*?

Koji tinejdžer ima istetovirane ruke?

Opet mu pogledam u lice i trgnem se kad vidim da je otvorio oči. Čekam da progovori, ali on ćuti. Nakašljem se da pročistim

grlo. „Tvoje vreme je isteklo. Ako želiš duže da koristiš sobu, to je pedeset dolara po satu. U suprotnom, moraš da izađeš.“

To je zvučalo grublje nego što sam nameravala. Krivim sudije zbog kojih sam loše raspoložena.

Tišinu koja sledi kao da pojačavaju stroboskopska svetla koja dolaze od disko-kugle na tavanici.

Možda ne zna engleski? Možda je *iz* Koreje. Nijedan američki klinac nije ovako elegantan.

Pokušam ponovo, ovaj put na korejskom. „*Sigan Jinasseoyo. Nagaseyo.*“ Bukvalno: „Vreme je isteklo. Izađite.“ Mada s persiranjem, tako da sam *tehnički* ljubazna.

„Čuo sam te i prvi put“, kaže on na engleskom. Glas mu je tih i ugladen. Ima blagi naglasak, koji mu se nekako toplo uvija oko reči.

Osećam kako mi obrazi neobjašnjivo rumene. „Zašto onda nisi rekao nešto?“

„Razmišljao sam da li treba da budem uvređen.“

Pokažem na veliku plastificiranu knjigu na sredini stola u kojoj su navedeni naslovi svih pesama dostupnih za karaoke. „Pravila su napisana na koricama knjige s pesmama. Ona nalažu da, ako nisi dokupio još vremena nakon petnaest minuta, moraš odmah da odeš.“

On slegne ramenima. „Nemam više para.“

Zagledam njegove *guči* mokasine. „Čisto sumnjam.“

„One nisu moje.“

Namrštim se. „Ukrao si ih?“

On zastane, a onda polako kaže: „Moglo bi se tako reći.“

Da li laže? Nekako ne mislim da je tako. Nisam ga videla kad je ušao u bar. Koliko dugo je već u ovoj sobi? Sam. Ko to radi, osim ako se ne krije od nečega? I možda je to zato što sam upravo gledala *Ajeossi*-ja, ali moj mozak brzo dolazi do jednog zaključka.

Približim se. Čini se da oponaša moje pokrete, udaljavajući se od zida.

„Da li...“ Snizim glas. „Da li ti treba pomoć?“ U kriminalističkim dramama, ljudi mojih godina nikad nisu u nekoj bandi jer to žele.

On slegne ramenima. „Trenutno, pedeset dolara bi mi bilo super.“

Odmahnem glavom. „Pitam, da li si u nevolji? Kao... s nekom bandom.“

Na trenutak izgleda zatečeno, a oči mu se malo rašire. Onda mu izgleda moje reči postanu jasne i on spusti pogled. „A, dakle, pogodila si.“

Žustro klimam glavom. „Mora da imaš šesnaest, sedamnaest godina...“, nastavim. „U Sjedinjenim Državama postoje zakoni koji štite maloletnike.“ Možda ga ucenjuju nečim, kao što je bezbednost brata ili druga. „Ako ti treba pomoć, treba samo da je zatražiš.“

Nakon kratke pauze, on tiho kaže: „Ako bih te zamolio da me spaseš, da li bi to učinila?“

Srce mi se pomalo slama. „Mogu da pokušam.“

Kad podigne pogled ka meni, zastane mi dah. Gotovo je nepravedno da neko može biti tako... lep. Koža mu je besprekorna. Ima tamne oči, meku kosu i puna usta, crvena kao trešnje.

On spusti glavu i ramena počnu da mu se tresu. Da li on to... plače? Pridem bliže, samo da vidim da se...

Smeje. Čak se i lupi po kolenu zdravom rukom.

Kakav kreten! *Zabrinula* sam se za njega.

Izjurim na vrata.

U hodniku, čika Džej podigne pogled dok dodaje sate za jednu od soba. Jednom pogleda moj izraz i uzdahne. „Mali neće da ide, a? Ne brini, ja ću da se pobrinem za to.“

On krene da izađe iza šanka, ali ja podignem ruku. „Čekaj.“ Odjekuju mi njegove reči odranije. *Živi malo*. „Mogu ja to.“

Dva



Kad uđem u sobu, dečak i dalje sedi u uglu. Možda bi trebalo da se iznerviram što me očigledno nije poslušao, ali nije važno.

„Ovako ćemo“, kažem. „Dodala sam još dvadeset minuta tvojoj sobi.“

On izvije obrvu. „Kako velikodušno.“

„To nije poklon. Izazivam te na karaoke duel.“

Bledo zuri u mene.

„Da ti pokažem.“ Sednem na mesto naspram njega, uzmem uređaj za upravljanje karaoke aparatom i pritisnem dugme „oceni“. „Sad će aparat da oceni naš nastup kad se pesma završi“, objašnjavam. „Ako ti pobediš, daću ti još sat vremena u ovoj sobi. Bez nadoknade. Ako ja pobedim, moraš da odeš.“

Malo sam iznenađena što ovo radim. Ni za milion godina ne bih pomislila da ću izazvati neznanca – dečaka mojih godina, verovatno najprivlačniju osobu koju sam ikad videla u stvarnom životu – na karaoke duel. Ali, nakon što sam dobila komentar od sudija, odlučna sam da uradim *nešto* povodom toga.

Možda je čika Džej bio u pravu. Možda ću osetiti neku razliku ako izađem iz svoje zone komfora i probam nešto novo.

Grizem usnu i čekam dok dečak razmišlja o mojoj ponudi. Iskreno, kako god okreneš, on je na dobitku. Ako ne plati, konačno

će morati da ode. Dakle, ili mora da uradi ono što bi svakako uradio, ili dobija besplatan sat u relativno bezbednoj udobnosti.

Napokon, on zdravom rukom lupne po knjizi s pesmama. „U redu. Igraću tvoju igru. Ali čeka te razočaranje. Ja u stvari pristojno pevam.“

Po podrugljivom osmehu na njegovom licu, vidim da već planira svoj sat besplatnog boravka. Nije ni svestan da, iako možda nemam najbolji glas, karaoke aparati ocenjuju na osnovu visine glasa, a moja je savršena.

On krene da gura knjigu s pesmama preko stola.

„To mi neće trebati.“ Uzmem upravljač i tražim izvođača po imenu, pa uključim ono što sam odabrala. Počinje da svira instrumental za pesmu Glorije Gejnor, *I Will Survive*.

Ustanem s mikrofonom u ruci, a onda počnem da pevam tu pesmu. Nju sam odabrala uglavnom zbog brzog tempa. Nemam vremena da razmišljam ili sumnjam u sebe dok pokušavam da dišem. Ne škodi ni to što ima stihove kao što su „izlazi na vrata“ i „više nisi dobrodošao“.

Kada se pesma završi, srušim se na kauč. Na ekranu se pojavi moja ocena: 95.

Dečak svojom zdravom rukom zalupka po stolu kao da lagano tapše. „To je bilo... nešto posebno.“

Zadihana sam. Obrazi su mi rumeni. „Imamo samo još osam minuta. Požuri, izaberi pesmu.“

Podignem pogled i zateknem ga kako me gleda. „Ti izaberi za mene.“

„Jesi li siguran?“ Uzmem knjigu i okrenem poslednje stranice gde su dodate sve novije pesme. „Zažalićeš zbog ovoga.“ Nema mnogo izbora što se tiče američkih pesama, ali korejske pesme ispunjavaju dve stranice. Čitam naglas imena izvođača.

„XOXO? Kakvo je to ime?“ Nasmejem se.

On se namršti. „Sedam minuta.“

Ima toliko mnogo mogućnosti. Gotovo da likujem od moći. „Da li bi više voleo pesmu na engleskom ili na korejskom?“

„Nije važno.“

„Mislim, kad smo već u *norebangu*, mogao bi i da otpevaš neku korejsku pesmu. Samo što ih ne znam mnogo.“

„Stvarno? Čak ni himnu?“

Spremam se da mu zajedljivo odgovorim, ali onda oklevam, prisećajući se. „Znam jednu...“

„Kako se zove?“

„Ne znam naziv.“ Zapevušim melodiju po sećanju, ali prošlo je toliko vremena otkako sam je poslednji put čula. „Izvini.“ Odmahnem glavom i osećam se glupo što sam to pomenula.

„*Gohae*.“

Zatrepcem, zapanjena. „Molim?“

„*Priznanje*. To je naziv te pesme. Poznata je.“

Zurim u njega. Ne mogu da verujem da je *prepoznao*, i to samo po nekoliko taktova melodije. „To je bila jedna od omiljenih pesama mog tate.“

„Isto“, kaže on.

Namrštim se. „To je bila tvoja omiljena pesma?“

„Mog oca.“

Na trenutak među nama zavlada tišina, jer oboje shvatamo da govorimo o svojim očevima kao da više nisu tu.

On pruži ruku i uzme upravljač, pa jednom rukom promeni jezik s engleskog na hangul i unese brojeve brzim i sigurnim prstima.

Kad počne da svira instrumental, osećam da sve u meni staje. *To je ta pesma*. Prepoznajem melodiju i karakterističan zvuk klavijature, a onda dečak počne da peva i ja zaboravljam da dišem.

Nisam ranije obraćala pažnju na stihove, ali sada se obavijaju oko mene kao svila.

On peva o tome kako se usuđuje da voli nekoga iako je svet protiv njih.